

ביירות שבא ארצה:

שם!

מועה אמרה, כי הם עשו זאת כדי לשמור על מקורות המים של העיר. הם גם הודו לרשום את שמותיהם על הסלע הענקי, שם חתרו שמותיהם כל הפולשים שפלו אויפם ללבנון, החל מחמורבי ותותמשה, וכלה באלגבי האנגלי שכבש את ארץ-ישראל והלבנון מהתורכים. את הרשימה הארוכה פתח המצביא היווני אלכסנדר מוקדון וגמר מפקד חיל המרינס!

בשעות הערב לא נראו החיילים בעיר, ורק מעט מאוד אורחים נראו ברחובות, המלאים קהל בדרך כלל.

למחרת היתה העיר מלאה חיילים אמריקאים. הלכתי לקנות ספרים בחנות. המוכר היה נוצרי לבנוני. הוא נראה מאושר וסוף סוף סוף באו חיילי ארצות הברית. בידעו שאני אמריקאי שמח לומר לי זאת.

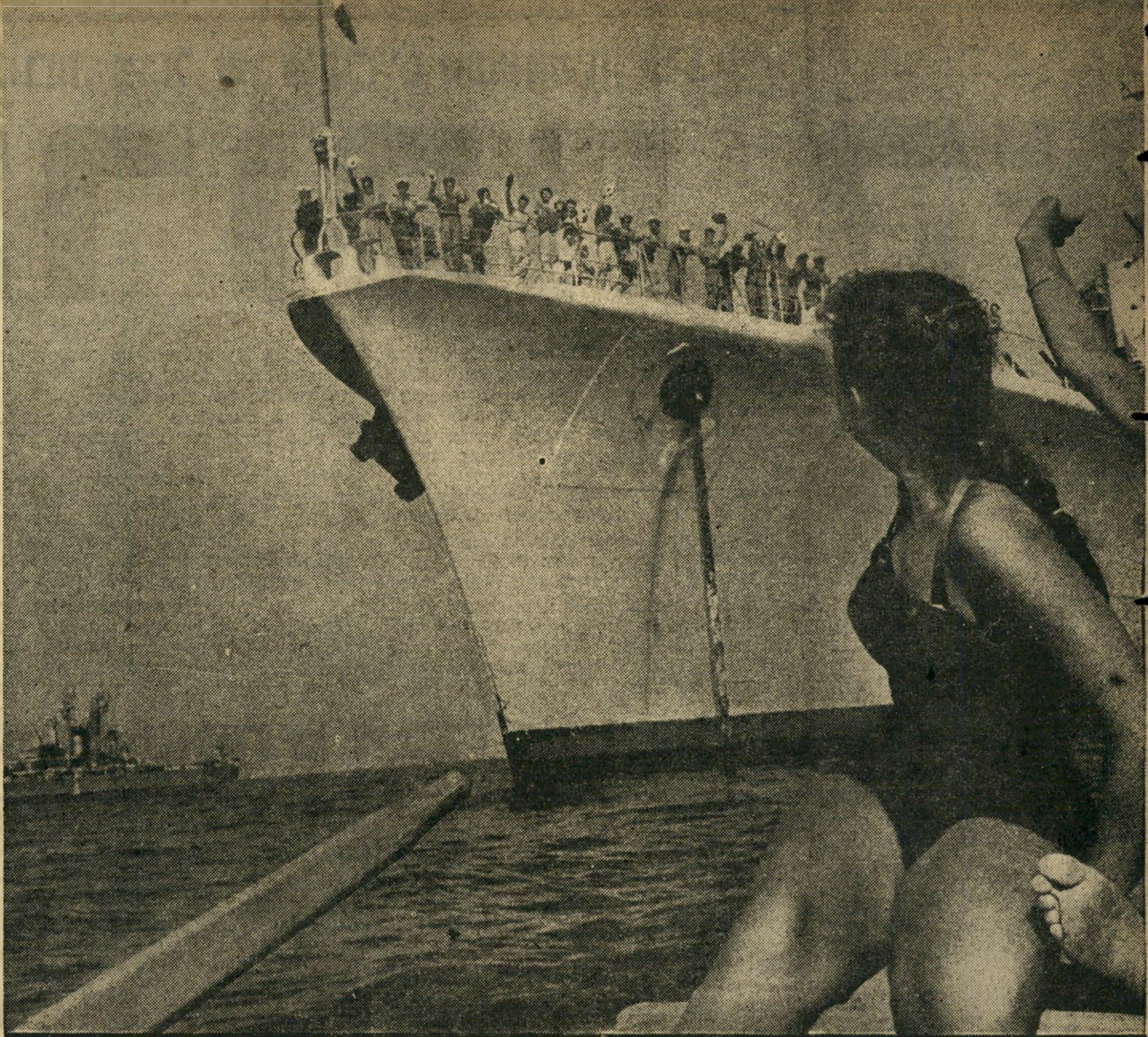
בטרם אצא את החנות, הופיעו שני טנקים אמריקאים, אשר תפסו עמדה ברחוב, לא הרחק מהשגרירות האמריקאית. סביב הטנקים נעמדו החיילים וספרו הלצות. חייל כושי מסורטו ריקו סיפר במבטא המיוחד לבני ארצו כיצד התעורר בלילה, בהרגישו דבר קר לידו. "מה אתם חושבים שהיה לידך?" שאל אותם.

חייל אחר הסביר לו כי אין לו במה להתרברב: בנות המזרח אינן פחות חמות מבנות פורטוריקו. החייל השחור הסביר כי רק הרובה שלו היה לידו, והוא היה קר.

ניגשתי לחיילים ושאלתי אותם אם הם יודעים באיזה חלק מהעולם הם נמצאים. החייל השחור ענה שהוא נמצא בלבנון; חברו הלבן לא היה כל כך בטוח. "אם קוראים למקום זה הלבנון, שיקראו אותו הלבנון. בשבילי מקום זה הינו חלק ממדבר ערב".

פניתי לחיילים בשאלה צבאית יותר: מה דעתם על נחיתתם? הצרה היא שהצבא של לובשות הביקני שקיבל את פנינו לא רש מאתנו להיכנע! נאנח חייל אחד מבני טקסס. "לא היה איכפת לי במקרה כזה אפילו ליפול בשבילי!" חייל אחר גילה יותר להיסות: "בחיי! נשבע, הייתי מנלה את כל סודות ארצות-הברית!"

לגבוי, היתה הפלישה הרפתקה אישית מבלבלת אך לא בלתי-נעימה. הוא ידע שיש לה גם צדדים איסטרטגיים ופוליטיים בעלי חשיבות עולמית. אבל את הצדדים האלה השאיר לגיבורים ממנו. הם הכניסו אותו לשם, שהם יסברו את הראש מה לעשות בו הלאה — להשאיר אותו בין לוב-שות הביקני או להחזירו חזרה לאימתו.

לקראת אוניות-המלחמה של הצי הששי כשנשקן היחיד-הביקני

בנו בשינאה נוראה, ירקו על הארץ והמי שיכו בדרכם מבלי להפסיק את לעיסת המסטיק. באמת ובתמים, הצדק היה עמם. הם קבלו פקודה לנחות ולכבוש, כיצד אפשר לכבוש ארץ בטרמפ? אבל אותם שני חיילים לא היססו בכל זאת לקנות גלידה מרוכל, שרץ אחרי הטור הכובש. וכך כבש חיל הנחיתה המפורסם ביותר בהיסטוריה המודרנית את לבנון, כשהוא מלקק גלידה!

★ ★ ★
לא נכנעו לביקני

ל א רק בחוף סן סימון נחתו המרינס. הם נחתו גם בחוף גהר אל-כלב. הש-

צוארי החיילים ונשקו אותם; אני ופאול העדפנו לנסוע הביתה. עם צאתנו מן המלחמה היה כל החוף מלא סקרנים. מרחוק נראו מכוניות-משא המתקרבות בשיירה ארוכה. היו שחשבו כי אלה מורדים הבאים ללחום בפולשים, אבל ללבנונים יש יותר מדי שכל בשביל ללחום וליהרג. במכוניות היו מוערמים כל כסאות בתי-הקפה של העיר, שהובאו על-ידי הסוחרים להשכרה על החוף. בעקבות הכסאות דהרו עגלות הגלידה ורוכלי הקוקה-קולה.

בדרכנו חזרה עצרנו את מכוניתנו ליד שני חיילים שהזיעו והתנשפו בדרכם לשרת התעופה, והצענו להם טרמפ. הם הביטו

הופקדו שוטרים שזיהו כל אדם שנכנס. בלי כרטיס תלמיד לא היה איש מצליח להכנס, אפילו היה בן אחיו של כמיל שמעון בכבודו ובעצמו. היחסים בתוך ה-אוניברסיטה לא הורעו. הסטודנטים, אוהדי המורדים ואנשי הממשלה כאחד, שללו את פעולות הטרור. כל הויכוח הצטמצם סביב הנקודה האקדמית, אם יש לשמעון הזכות לשנות את החוק או לא.

★ ★ ★
הנחיתה המשונה

את המפות הגדולות של ביירות היא מכת השמועות. אין לך בעיר זאת כל סוד. ימים רבים לפני נחיתת המרינס כבר הופצה בעיר השמועה על בואם.

באותה תקופה הייתי בסיאם. רק נגמרו הלימודים נסעתי לחופשה אל הורי, העובדים בשליחות המיסיון הפרוטסטנטי במזרח ה-רחוק. הם חששו מאד להרשות לי לחזור למזרח התיכון; כי מסיאם נראה מצב הענינים מאוד מאוד מסוכן. אבל אני הייתי בתוך הענינים, והצלחתי לשכנע את הורי כי אין נשקפת לחיי כל סכנה. הגעתי לביירות בשש בבוקר, במטוס בן-אוי. סיי האחרון שהורשה לנחות בשדה-התעופה הבינלאומי. עוד בשדה-התעופה שמעתי כי חיל המרינס ינחת היום. אבל לך תאמין כי חיל המרינס הודיע על נחיתתו לכל מי שרצה לדעת. הלכתי לחדרי לנוח מן ה-נסיעה.

אתר-הצהרים הלכתי אל ידידי פאול, ויחד נסענו אל חוף הים של סן סימון לשהות. החוף היה מלא אנשים, כרגיל. בקרבת החוף נראו אניות מלחמה אמריקניות. הנשים ו-הגברים המשיכו לשהות בצפייה לחיילים. ואז, בשלחה קיצית זו, נראו סירות נחיתה מתקרבות לחוף ומהן קפצו חיילי המרינס. הם נשאו ציוד מלא, ורוביהם היו מכודנים. איש לא ידע כיצד להגיב. כולם עמדו והביטו במתווה: היו חיילים שהתחפרו עם הגיעם לחוף, חלק שני התחול צועד לכיתן שדה-התעופה.

★ ★ ★
פלשה בטרמפ

אני, האמריקאים האורחים, לא ידענו כיצד להגיב. היו כאלה שקפצו על

נחתת משוריית ברחובות ביירות מול אתרחצים סקרנים